

Ludmila Selingerová

V trávniku

Pohádky s krovkami

ilustrovala

Eva del Risco Koupová

GRADA®

Ludmila Selingerová

V trávníku

Pohádky s krovkami

ilustrovala

Eva del Risco Koupová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Selingerová Ludmila

V trávniku

Pohádky s krovkami

Vydala GRADA Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 5638. publikaci

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Ilustrace Eva del Risco Koupová

Ilustrace na str. 74–76 Johana Selingerová

Realizace obálky Vojtěch Kočí

Sazba Vojtěch Kočí

Odpovědná redaktorka Michaela Průšová

Počet stran 80

První vydání, Praha 2014

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© GRADA Publishing, a.s., 2014

GRADA Publishing: tel.: 234 264 401, fax: 234 264 400,

www.grada.cz

ISBN 978-80-247-5292-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9444-0 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9445-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

O zamilované kudlance	5
O nafoukaném roháčovi	13
O krtonožce, která chtěla k protinožcům	21
O smutném švábovi	31
O nenasytné housence	39
Jepice a svatební noc	47
Znakoplavka a velký závod	55
O strašlivé botě	65
V pohádkách vystupují a takto ve skutečnosti vypadají:	74

O zamilované kudlance

Byl krásný letní den. Slunce zalévalo palouček teplou září, vítr si pohrával se stébly trávy, zkrátka pokojné odpoledne uprostřed přírody. Na jednom ze stébel zrovna číhala na kořist Kudlanka Blanka. Pokud byste, děti, nevěděly, jak taková Kudlanka vypadá, povím vám, že je trochu jako luční kobylka, jenže mnohem hroživější. Má trojúhelníkovou hlavu s vypoulenýma očima, dlouhé, silné nohy, ze kterých lapený úlovek nemá šanci prchnout, a kusadla jako ze železa. Opravdový dravec ve světě hmyzu. Pokud pomíneme ten strašidelný vzhled, je to zvířátko jako každé jiné, se svými starostmi, životním posláním a problémy.

Taková normální Kudlanka byla i naše Blanka. Když trochu povyroستla, osamostatnila se a vydala se na dráhu dospělého jedince. Trávila čas lo-
vem, hrami, opečováváním svého stébla a uvažováním o světě. Vedla si celkem dobře, ale jedna věc ji moc trápila. Byla to láska. Tolik se o ní vyprávělo, každý den sledovala kolem sebe zamilované páry motýlů, ptáčků a brouků. Musí být krásné mít někoho, kdo vás miluje, žije s vámi, stará se o vás... Ve světě Kudlanek však pro lásku není místo. Když najde čas páření, každá slečna Kudlanka si sice najde partnera, jenže když ho už nepotřebuje, tak ho prostě zažene a nemá-li dostatek potravy, dokonce ho sežere. Sama pak naklade vajíčka, ze kterých se vylíhnou larvy. Ano, takhle smutně končí namlouvací rituál tohoto druhu. To Blance nenechalo spát. Nedokázala si představit, že bude pořád sama a pak, když svého muže konečně objeví, využije ho a pak si na něm pochutná. Usoudila, že na vlastní pěst prozkoumá, jak to chodí u jiných druhů zvířat a poté se rozhodne, jak se svým životem ohledně lásky naloží.

Opustila domácí stéblo a započala svou pouť za poznáním toho něžného citu. Jako první narazila na majestátní mraveniště.

Zastavila prvního mravence, co kolem běžel, a zeptala se ho:

*„Pověz, milý bratře hmyzí, jestli ti je láska cizí.
Máš svou milou? Máš ji rád?
Nebo radši sám jsi snad?“*

Mravenec se podíval na Blanku a pověděl jí:

„U nás v mraveništi má láska své důležité místo. Bez ní bychom nemohli zakládat nová mraveniště a brzy bychom vyhynuli. Není ale pro všechny, nýbrž pouze pro naše prince a princezny. Když nastane jejich čas, narostou jim křidélka a společně se vydávají na svatební let. Jak slavný den pro všechny mravence! Celý povrch mraveniště zaplní zamilované páry a nožku

v nožce se vydávají vstříc svému osudu. Je to také velmi nebezpečné, protože spousta ptáků už na ně čeká, aby si je ulovili k obědu.

Stejně se však dostatek princezen dostane do svých nových domovů, kde se z nich stanou královny, když založí přátelský hrad. Panují tam ale už bez prince, ti po namáhavém letu umírají. Stráví spolu jen jeden svatební den,“ dopověděl mravenec a už se loučil, aby spěchal za svou prací.

„To je tak smutné, většina mravenců ani nemá na lásku právo a těch pár princů a princezen na sebe mají jediný den!“ pomyslela si Blanka. „Ale určitě se mi podaří najít jiný druh, kde jsou spolu dva šťastní až na věky!“ S touto nadějí se vydala hledat další hmyz, který by jí poradil. V tom potkala skupinku červených Ruměnic. Těch, co žijí na každé zahradě. Hned k jedné přistoupila a zeptala se:

*„Pověz, milý bratře hmyzí, jestli ti je láska cizí.
Máš svou milou? Máš ji rád?
Nebo radši sám jsi snad?“*

Ruměnice se začaly smát: „My se přece máme všichni rádi. Žijeme ve skupině, kluci i holky. Společně klademe vajíčka, hledáme jídlo, škvírku na přespání a odpoledne se vyhříváme na sluníčku. Nikdo se od ostatních neodděluje. Občas se s někým spáříme za zadeček, ale pořád zůstáváme všichni pospolu.“

To se Kudlance také moc nelíbilo. Představovala si jinou lásku. Trochu jako u mravenců, avšak na celý život. Zamyšlená a zklamaná bloudila po louce a přemýšlela, jestli takový cit vůbec existuje. Zabraná do svého uvažování došla až na kraj louky, kde rostly rozložené stromy. Blanka se zadívala do jejich korun a spatřila Králíčka obecného. Nenechte se, děti, mýlit. Není to náš známý chlupáč s dlouhýma ušima. Jde o velmi malinký druh ptáčka. Na hlavě má žlutou čepičku, kterou občas načepýří, takže vypadá, jako by nosil korunu. Od toho se jmenuje králíček – jako malý král. Zrovna létal kolem větvičky při opravách svého hnízda, když ho Blanka vyrušila svou otázkou:

*„Pověz, milý
bratře ptačí,
jestli ti samota
stačí.
Nebo večer za
soumraku, máš
svou milou
po svém boku?“*

Králíček se zastavil a odpověděl Blance: „Co bych dělal ve světě sám? Celý život trávíme s mojí Královničkou pěkně ve dvou. Na jaře stavíme hnízdo, v něm vychováváme svá ptáčata. Vzájemně si pomáháme shánět potravu, pečovat o domov a mladé a za studených večerů si dýcháme na peříčka a společně se zahříváme. Nikdy nám není smutno. Podívej, támhle zrovna přilétá.“

Mezi stromy se skutečně objevil i druhý ptáček. Posadili se vedle sebe, pohladili se křídélkem a vypadali spolu moc šťastně. Tohle Kudlanka celou dobu hledala! Teď měla konečně důkaz, že láska, jakou si vysnila, na světě opravdu je.

Spokojeně se vrátila na své domovské stéblo a žila dál normální život kudlanek. Když nadešel její čas a pocítila, že je zralá na lásku a musí naklást vajíčka, aby se vylíhla ve správnou dobu, našla si pěkného kudlančího mládence, kterého však nezahnala, ani nesežrala. Pověděla mu o svém cestování za láskou, o tom, co viděla a co se dozvěděla. Když mládenec poznal, že to s ním Blanka myslí dobře, usadili se spolu na pěkné stéblo, vychovávali svoje larvičky a při tom se měli moc rádi. Celý zbytek života si pak připomínali moudrost, kterou Blance kdysi předala ostatní zvířátka.

O nafoukaném roháčovi

Na kraji louky, tam, kde začíná hluboký les, stojí už dlouhá léta veliký dub. Není to ovšem strom jen tak ledajaký, ten dub je totiž jako obrovský dům, jenomže pro zvířátka. Nahoře v nejvyšším patře má svoje hnízdo Veverka, vytvořila si ho z mechu, listí a trávy. Sbírá si do něj žaludy na zimu. Pod Veverkou má svou dutinku Strakapoud, vážený doktor stromů s červenou čepičkou. Ve větvích kousek stranou vyvedl letos párek mladých Sojek svá první ptáčata. Ach, co jen měli létání a shánění, než jim ti drobečkové trochu odrostli! Dole u kořenů se zase tyčí do výšky hemžící se mraveniště. Zkrátka, i když to tak na první pohled možná nevypadá, kolem starého dubu to pořádně žije.

Uprostřed toho dřevěného velikána přebývá pod kůrou rodina Roháčů obecných. Máma, táta a kluk valibuk jménem Bonifác. To jsou vám tedy brouci, až jde strach. Jenže Bonifác byl už od larvy kluk zvědavý, neposedný, a navíc pěkně nafoukaný! Doma pod kůrou se mu vůbec nelíbilo. Jak jen mohl, proklouzl škvírkou ven a už si to rázoval směrem k louce – trápit ostatní hmyzí kluky a holky. Inu, metl si to tedy po pěšince a zpíval si svou nafoukanou písničku:

*„Já jsem roháč, velký pán, svojí silou všude znám!
Máš-li svoje krovky rád, měl bys raděj utíkat!
Kdo mi vstoupí do cesty, toho čeká neštěstí!
Na rohy ho naberu, já každého přeperu!“*

Aby dodal svým slovům větší váhy, stříhal u toho kusadly, jen se mu komíhala, a hroživě se otáčel na všechny strany.

Jednou se takhle potuloval a hledal, koho by postrašil. Jak tak šel, zahlédl berušku, která se pokojně vyhřívala na vrcholku stébla.

Bonifác si radostně poskočil, postavil se pod stéblo a zavolal mocným hlasem:

„Beriško, beriško! Jak se odvažuješ mi přijít do cesty? Cožpak nevíš, jaký jsem silák a co se stane, když mi někdo překáží?“

Beruška leknutím málem ztratila rovnováhu, ale potom se pěkně omluvila:

„Promiň, jen se tady vyhřívám, nevěděla jsem, že tudy chceš projít.“

Jenže to už se roháč rozpráhl a šmik! Ustříhl stéblo a nic netušící beruška se kutálela po zemi. Ošklivě si natloukla. Ani v tom leknutí nestihla roztáhnout křídélka, chuděra! Zato Bonifác se mohl potřhat smíchy.

Pochodoval dál a u toho si zpíval:

*„Já jsem roháč, velký pán, svojí silou všude znám!
Máš-li svoje krovky rád, měl bys raděj utíkat!
Kdo mi vstoupí do cesty, toho čeká neštěstí!
Na rohy ho naberu, já každého přeperu!“*

Jindy zase narazil na hejno motýlů. Seděli zrovna na svém oblíbeném bodláku, hráli na peška a blížícího se Bonifáce si vůbec nevšimli. To se mu zrovna hodilo. Schoval se za trs trávy, vyčkával a právě když to motýlci nejméně čekali, vyběhl ze své skrýše se strašlivým křikem:

“Bulisi mulisi busili musili! Utíkejte, hloupí motýli, sic vás stihne strašný trest!“

Děti, ti motýli se ale vyděsili! Viděli rohy a slyšeli křik, na mou duši si mysleli, že na ně jde opravdový čert. Rozletěli se na všechny strany polomrtví strachy. Úplně je přešla chuť na hry. Zlobivý roháč se radoval z dalšího povedeného žertu a pokračoval ve svých uličnických kouscích. Jednou narazil na strýčka hlemýždě. Spokojeně si to sunul po luční pěšince, liboval si, jak mu to dnes pěkně klouže a jako obvykle nikam nespěchal. To Bonifáce pěkně nadzdvihlo. Postavil se kousek od šneka, vystrčil kusadla a zanotoval:

*„Já jsem roháč, velký pán, svojí silou všude znám!
Máš-li svoji kůži rád, měl bys raděj utíkat!
Kdo mi vstoupí do cesty, toho čeká neštěstí!
Na rohy ho naberu, já každého přeperu!“*

Jenže hlemýžd' toho v životě moc nenaběhá. Ne že by se nafoukaného roháče nelekl, ale utíkat zkrátka a dobře neumí. Raději tedy zalezl do bezpečí své ulity a tam se třásl strachy ještě notnou chvíli po tom, co si Bonifác odešel po svém. Tak to vidíte, jaký byl ten kluk rohatá. Však s ním také nikdo nechtěl kamarádit, jak byl zlobivý!

Uplynulo jaro, začalo léto, a to je období, kdy všichni roháci hledají partnera, aby stihli do starých pařezů a kůry stromů naklást vajíčka, ze kterých se vylíh-

nou larvy a po pár letech

se promění také v tak velké brouky, jako jsou jejich rodiče.

I náš Bonifác začal pomýšlet na nějakou pěknou broučičí slečinku.

Čím dál častěji se při svých toulkách nenápadně rozhlížel, jestli někde nějakou neuvidí. Jednoho dne ji konečně spatřil... Nejkrásnější rohatou paničku, jakou kdy viděl! Na první pohled se beznadějně zamiloval. Začal tedy uvažovat, jak ji zaujmout. Jenom musí jednat rychle, aby mu nedej bože ještě neutekla s jiným. Ale jak se taková dáma okouzluje? To náš milý Bonifác věru nevěděl. Celý život se jen vychloubal a dělal lotroviny, takže teď zkusil svou oblíbenou písničku:

*„Já jsem roháč, velký pán, svoji silou všude znám!
Máš-li svoje krovky rád, měl bys raděj utíkat...“*

„Co to? Ani se neotočila! Ta je tedy ale vybíravá!“ říkal si Bonifác, zatímco jeho vyvolená spěchala po palouku pryč. Jelikož byl ale povahy bojovné, zkoušel to dál:

*„Kdo mi vstoupí do cesty,
toho čeká neštěstí!
Na rohy ho naberu,
já každého přeperu!“*

„Kdo se to tady naparuje? To jsi ty, mrňousku?“ ozvalo se za Bonifácem. A světe, div se! Stál tam další rohatý kluk, ale zdál se mnohem větší než náš nezbeda. Bonifác rázem ztratil odvalu a chtěl se dát na ústup. Pro jednu holku si přece nenechá natrhnout krovky. To už ale před ním stál neznámý silák v celé své kráse. Páni, ten Bonifáce prohnal, vymetl s ním celý palouček! Nakonec, jako by toho nebylo dost, nabral poraženého soupeře na rohy, obrátil na záda a sám odešel za tou pohlednou krasavicí...

Bonifácovi zbyly jen oči pro pláč. Ležel tam bříškem vzhůru, celý pochroumaný a zostuzený. Byl úplně bezbranný! Kdyby teď přišla straka, ježek nebo třeba liška, mají z něj chutnou svačinku a on by nemohl nic dělat. Nakonec mu pomohli luční kamarádi, ti, kterým tak často a rád ubližoval. Obrátili ho na nožičky a odvedli domů k mámě. Tehdy pochopil, že není na světě nejsilnější. I kdyby byl, tak hodný brouček má stejně

ostatním pomáhat a ne je zlo-

bit. Od té doby se Bonifác

polepšil, ale trvalo ještě

dlouhou dobu,

než mu všechna

zvířátka odpus-

tila, co natropil,

a začala mu věřit

a mít ho ráda.

